

Het Rijke Vlijmense Wielerleven

Opvolgers

Nederlands Club Kampioenschap te Dronten, 1984: de oude garde heeft afscheid genomen, en een nieuwe generatie staat klaar om het vaandel over te nemen. Hier v.l.n.r. Hans Rietveld, Eric Danse, Jan Klerx, Addie de Hart, Wim Beckers en Frank van Merwijk. Zij zullen achtste worden. (foto Cor Vos, Archief Eric Danse)

In het midden van de jaren tachtig kwam er een einde aan de tweede bloeiperiode van het Vlijmense wielrennen. In de herfstperiode van de carrières van Piet Kuijs, Bas van Lamoen, Giel van der Sterren en Ben Libregts dienden zich diverse opvolgers aan, welke nog altijd de nodige Vlijmense wielersuccessen boekten. Maar de meeste van deze renners hadden een relatief korte wielercarrière, waardoor de derde Vlijmense bloeiperiode al snel uitdooftte.

Amateurs en beroepsrenners

Sportpaleis Ahoy', 1975: André van Elten slingert Ben Libregts de wedstrijd in. (foto Cor Vos)

André van Elten (1955 – 2004)

André was een geblokte renner met een scherp eindschot, die ook niet bang of vies was voor wat duw- en trekwerk in het peloton. Zowel bij de nieuwelingen (1972 Veemarkt Den Bosch) als bij de amateurs (1977, Hoboken (B)) won André één koers. Hij reed ook nog een (winter-)seizoen op de baan en behaalde daar met Ben Libregts als ploegmaat op 22 oktober 1975 een tweede plaats in de koppelkoers in het Rotterdamse sportpaleis Ahoy'.

Jos van den Houdt (1958)

Na in 1979 in de liefhebberscategorie de nodige successen geboekt te hebben, stapte Jos in 1980 over naar de amateurs. Ondanks een door zijn harde aanzet goede eindsprint kwam hij maar één keer tot een individuele overwinning. In Nieuwkuijk op het wielersbaantje won hij in 1983 een regionale wedstrijd. Verder bleef hij steken op vier tweede plaatsen (1980 Liempde,

Jos van den Houdt in actie in de Ronde van Vlijmen 1980. Op de achtergrond Jan Klerx. (foto Ad van Kessel)

1981 met het team van wielersclub De Zwaluw de ploegentijdrit in Rucphen, die deel uit maakte van de strijd om het Nederlands Kampioenschap voor gesponsorde clubs. Een jaar later werd hij met De Zwaluw nog eens tweede in de Geestmerambacht ploegentijdrit.

1982, Hardinxveld-Giessendam: Een tweede plaats voor Jos van den Houdt (links) achter Louis van Wely (midden) en voor Gerrie van Gaalen (rechts, derde). (Archief Jos van den Houdt)

Walter Boom (1958)

1978: Statiefoto voor het team van Batavus
(Archief Walter Boom)

wielerclub De Zwaluw wordt hij in Dronten Kampioen van Nederland. Na een jaartje militaire dienst wordt 1981 zijn beste seizoen. Twee keer is hij succesvol in België waar hij zowel in Kalken als in Niel als eerste over de eindstreep rijdt en de overwinningsspalm veroverft. Maar Kalken krijgt wel een staartje. Want kèèskop Boom wordt na de aankomst gedeclasseerd vanwege ‘onvrijwillig

hinderen’ (wat dat ook mag zijn) en mag (moet) de palm inleveren bij de tweede

1979, Walter in actie tijdens de veldrit in Drunen. Waar zou Lars zijn cross-talent vandaan hebben?
(Archief Walter Boom)

Walter startte zijn wielercarrière in 1975. Na twee jaren bij de junioren gereden te hebben, wordt hij in 1977 amateur en komt hij in het team van Batavus terecht. Daar wordt Walter in het Batavus-bulletin geïntroduceerd met de woorden: “Van deze twintigjarige renner weten wij niet veel meer dan dat ze in het bijzondere Brabantse wielersplaatsje Vlijmen zeggen: “dat wordt een goeie”. En wie zal de Vlijmenaren met hun vele kampioenen dan durven tegenspreken?” Een jaar later komt hij met een tweede plaats in de Oranjeronde van Tiel voor het eerst op het podium. Weer een jaar later (1979) behaalt hij zijn eerste overwinning en die is meteen goed raak ook. Want met het tijddritteam van

1982, Geffen: Een afgetekende zege voor Walter Boom.
(Archief Walter Boom)

aankomende Isidoor van San. Wel wint Walter opnieuw een ploegentijddrit, weer met wielerclub De Zwaluw, en ditmaal in Rucphen, waar deze discipline onderdeel uitmaakt van het Nederlands Kampioenschap voor gesponsorde clubs. Door een lekke band (afloper) van Walter in de laatste ronde van de individuele wegwedstrijd komt de Vlijmense wielervereniging uiteindelijk luttele seconden tekort om een nieuwe Nederlandse titel te grijpen. In 1982 wordt hij gesponsord door Gazelle. In het blauw-witte shirt wint hij na een solo in de Ronde van Geffen. In 1983 zegt Walter de wielersport vaarwel en gaat hij basketballen. Dat wordt geen succes, want al snel scheurt hij zijn enkelbanden. Om toch wat in beweging te blijven gaat hij dan maar zwemmen en komt daardoor in

aanraking met de triatlonsport. Hij gaat zich hierop toeleggen en wint kwarttriatlons (1,5 km. zwemmen, 45 km. fietsen en 10 km. lopen) in Oirschot (1985), Drunen, Rosmalen en Oisterwijk (1986). Op de hele triatlon in Almere wordt hij respectievelijk 24ste (NK-1984), 25ste

(EK-1985), 6de (NK-1986), 9de (NK-1987), 19de (NK-1988) en 13de (NK-1989) met als beste tijd 9.04.22 in 1989. Ook doet hij nog mee aan wat ATB en veldrit wedstrijden. Bij de recreanten schrijft hij aldus twee keer op oudejaarsdag (1984 en 1985) de Stadioncross in 's-Hertogenbosch op zijn naam.

Na zijn eigen actieve sportcarrières bleef Walter nauw betrokken bij het wielrennen. Uiteraard via zoon Lars, die ongetwijfeld (een deel van) zijn talent erfde, maar ook als mecanicien bij de teams van eerst Rabobank, later Blanco en momenteel Belkin. Als zodanig was hij vijf keer actief in de Giro d'Italia en gaat hij nu voor de tweede keer naar de Tour de France.

1985, EK triatlon Almere: een vijftiengste plaats voor Walter, een fotoverslag van Ad van Kessel, die net als de triatleet 10 uur, 1 minuut en 19 seconden onderweg was, en een ietwat overtrokken impressie van cartoonist Jan Steeman in de Vlijmscherper.

2013: Een plakboek en een zolder vol sportieve herinneringen (foto's Ad van Kessel)

Jan Klerx (1957)

1980, Lith: De eerste zege voor Jan Klerx en meteen een volledig Vlijmens podium! V.l.n.r. Piet Kuijs (2de), winnaar Jan en nummer drie Bas van Lamoen. (Archief Jan Klerx)

ging. Hoewel Jan net met het Vijfde van de Boys kampioen geworden was, schakelde hij op zijn achttiende over naar het wielrennen. Hij kocht een tweedehands fiets van Frans Francissen en meldde zich aan bij w.c. De Zwaluw. Nog wat onwennig en schrikachtig tussen de wielen, ging Jan op een van de eerste trainingsritten in de Engelse Polder ongenadig over de kop en viel hij letterlijk op zijn gezicht in het losse grind. Vooral zijn neus kwam aardig gehavend uit de strijd. “Als hij nou doorgaat, dan wordt ie unne goeie” werd er langs de kant gezegd, en jawel, Jan ging door, al waren de littekens op zijn neus nog lange tijd zichtbaar.

Als junior was zijn eerste koersjaar in 1978 een echte leerschool, maar al doende kreeg Jan het rijden tussen de wielen wel steeds beter onder de knie. In 1979 ging het gaandeweg beter. Als amateur wordt hij clubkampioen bij w.c. De Zwaluw en na een vierde plaats in Veghel, wordt hij zelfs in zijn eerste jaar als amateur al nationaal kampioen (en dat zullen niet veel coureurs hem kunnen nazeggen) want hij maakte deel uit van het team van w.c. De Zwaluw, dat in Dronten in de ploegentijdrit het Nederlands Club Kampioenschap veroverde. Bijna was dit kampioenschap nog aan zijn neus voorbij gegaan, want voorafgaande aan het kampioenschap kreeg Jan het in de Ronde van Heesch aan de stok met Henk van Nistelrooij, hetgeen na de finish ontaardde in een flinke vechtpartij. Omdat het eigenlijk nergens om ging – er zat een uitgebreide kopgroep vooruit, en het peloton sprintte voor zoiets als de achttiende plaats – ontlokte dit een Amerikaanse deelnemer tot de legendarische uitspraak: “That’s a big fight for a twentieth place!”. Het kostte Jan een schorsing van twee weken, die gelukkig, en al was het met veel moeite, tot over het Nederlands Club Kampioenschap getild kon worden.

Jan Klerx is de laatste Vlijmense wielrenner met een echte ouderwetse bijnaam. Als zoon van de kastelein van herberg den Braai werd dat natuurlijk Jan den Braai. Op twaalfjarige leeftijd begon hij zijn sportieve carrière als voetballer bij de Vlijmense Boys, waar hij als keeper onder de lat belandde. Maar erg serieus ging er dat niet aan toe, want na de wedstrijden en in de weekenden werd er een stevig glas bier gedronken. Dat veranderde toen

hij een paar keer als supporter met Walter Boom, die toen pas begonnen was, naar de wielerskoers

Bussum 1982: Er staat geen maat op de sprint van Jan Klerx. Cor Bitter en Ben Vlaanderen hebben het nakijken. (Archief Jan Klerx)

In 1980 werd hij opgenomen in het team van Van Der Heijden's Meubelen en tot het einde van zijn carrière zou hij voor deze formatie uit blijven komen. Piet Kuijs wordt zo'n beetje zijn leermeester, en dit resulteert in 1980 tot zijn eerste zege in Lith. In 1981 blijft het bij tweede plaatsen in Sint Michielsgestel, Kaatsheuvel en Waalwijk.

Een jaar later (1982) beleeft Jan zijn beste seizoen met drie zeges in Rossum, Lith en Bussum. In dat jaar rijdt hij ook de Ronde van Engeland (Milkrace), maar na de eerste week, waarin Jan goed meekomt, is de tank leeg en de tweede week wordt er een van afzien om de eindstreep te halen. In 1983 wint Jan in Oss en zijn er tweede plaatsen in Vught en Waalwijk. Ook neemt hij met een afvaardiging van w.c. De Zwaluw deel aan wedstrijden in Tsjecho-Slowakije. Ook in 1984 is Jan nog succesvol met winst in Zaltbommel en tweede plaatsen in Rossum, Den Dungen en Veghel. De Ronde van Zaltbommel wint hij daags na de bruiloft van zijn broer Willy, waar hij als ceremoniemeester tot diep in de nacht actief is. Maar dat is niet vreemd met een leermeester als Piet Kuijs, die zelf zelfs Nederlands Kampioen werd na een nachtje feestvieren op een bruiloft. Opnieuw komt Jan achter het IJzeren Gordijn in actie en wel in de Ronde van Joegoslavië.

Na dit seizoen sluit Jan zijn wielercarrière af. In september trouwt hij met Lian, de zus van de latere Nederlandse Kampioen Toine Bok en daarna zet Jan de racefiets voorgoed op stal. Hij begint aan een andere topsport, want daar mag wel over gesproken worden als je je gezin uitbreidt met negen kinderen (waarvan drie tweelingen).

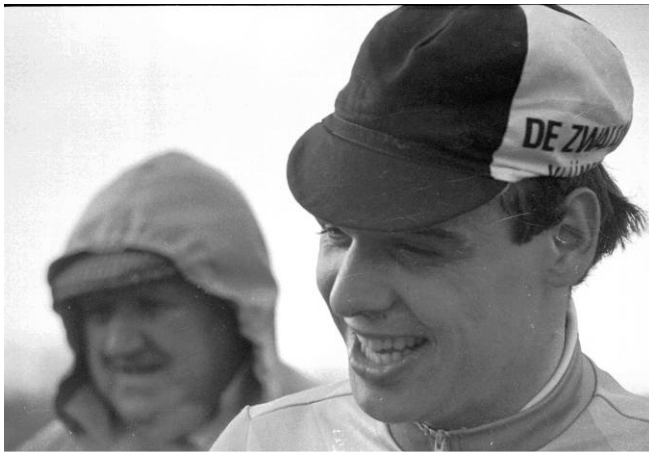

1980: Sponsorfoto van Jan Klerx.
(part.coll.)

2013: De plakboeken brengen vele herinneringen weer tot leven.
(foto: Ad van Kessel)

Eric Danse (1963)

Eric Danse als Clubkampioen van w.c. De Zwaluw. Liefst vijf keer zette hij zijn naam op deze erelijst: In 1979 en 1980 als junior, en in 1983, 1986 en 1987 als amateur. (foto: Ad van Kessel)

Midden Brabant. Vervolgens behaalt hij nog drie tweede plaatsen (Ravenstein, Schayk en Uden). Deze prestaties bleven niet onopgemerkt en als amateur wordt hij opgenomen in het sponsorteam van Frisia-Koga Miyata. In het oranje-bruin-wit van deze ploeg wint hij in 1983 in Oss een rit in de Voorjaarscompetitie en worden het weer drie tweede plaatsen (Nuland, Helvoirt, Kaatsheuvel). Met een derde stek verovert hij een podiumplaats in de klassieke Omloop van de Haarlemmermeer. Winst is er ook in het clubkampioenschap van w.c. De Zwaluw. Eric beproeft in het winterseizoen 1983/1984 zijn talenten op de baan. In zijn favoriete onderdeel – rijden achter de dernies – haalt hij de finale van het Nederlands Kampioenschap. In het voorjaar van 1984 wordt hij afgevaardigd naar internationale baanwedstijden in Le Havre (F). Daar wint hij op de

1986, Lloret de Mar (Esp): Terwijl het in Nederland vriest dat het kraakt en een paar dagen later de Elfstedentocht wordt verreden, boekt Eric een vroege zege onder de palmbomen aan de Catalaanse kust (Archief Eric Danse)

In zijn jonge jaren was Eric Danse niet bepaald het 'afgetrainde' type. Hij raakte bevriend met Wim Mossel en zij stimuleerden elkaar om te gaan wielrennen. Als zestienjarige vroeg hij bij wielclub De Zwaluw voor het eerst een licentie aan. In zijn eerste jaar als wielrenner (1979) werd Eric meteen clubkampioen bij de nieuwelingen van w.c. De Zwaluw en hij prolongeerde deze titel in 1980.

In 1982 behaalt hij als junior een derde plaats op het Kampioenschap van

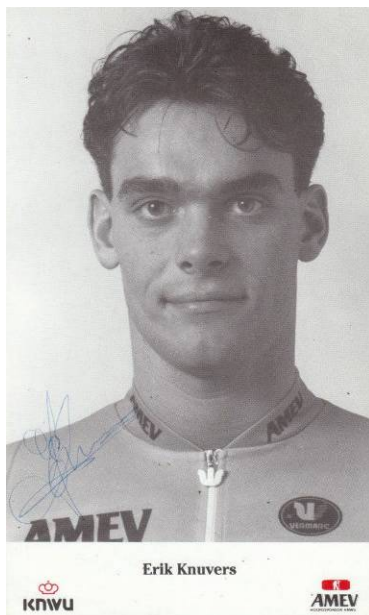

1985, Gemonde: Eric Danse fopt de rappe Theo Gevers. De eerste overwinning is binnen! (Archief Eric Danse)

eerste dag een puntenkoers. Maar zijn hart ligt toch meer op de weg, en als lid van Jong Oranje doet hij mee aan twee etappekoersen: de Ronde van Liechtenstein en de Ronde van NordRhein-Westfalen. Nog steeds rijdend voor Frisia weet hij opnieuw drie tweede plaatsen te scoren in 1984 (Drunen, Deurne en de Lier). Met een vierde plaats in de Omloop van het Volk (B) is hij ook weer kort bij een podiumplaats in een klassieker. In

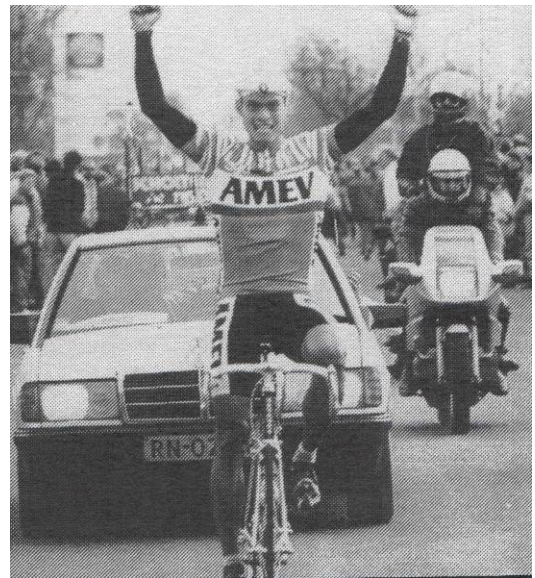
1985, nu rijdend voor FH-sports-Thijs Tapijtshop, weet hij zijn eerste officiële overwinning als wielrenner te boeken. In Gemonde verschalkt hij Theo Gevers. Eric heeft nu de smaak te pakken en hij wint later in het seizoen achtereenvolgens ook nog in Aalsmeer en Geffen. In de eerste weken van het seizoen is hij dan al tweede geworden in Reek en derde in Haarsteeg. Het seizoen 1986 wordt daverend begonnen. Hij wint in Lloret de Mar de eerste rit in de Ronde van de Catalaanse Kust. Vervolgens wordt hij derde in de Ronde van Zuid Holland en tweede in de Ster van Brabant (achter Ton Zwirs) en de Omloop van het Molenheike (winnaar Frans Berrens) en ook wordt hij nog maar weer eens clubkampioen van w.c. De Zwaluw. Hij rijdt dat jaar voor de Jonkergouw-Pariba formatie, maar deze door oud-Vlijmenaar Nico Henskens geleide sponsorploeg blijkt een financieel wangedrocht te zijn dat zijn afspraken niet nakomt en wordt halverwege het seizoen ontbonden. Door een financiële injectie van een van de co-sponsors (Fiesta Tours) wordt nog wel aan Olympia's Tour door Nederland deelgenomen. In de zevende rit is Eric dicht bij een etappezege. In een kopgroep van tien renners geldt hij als een van de rapsten. Helaas, door een ongelukkige manoeuvre komt hij op anderhalve kilometer van de eindstreep ten val en ziet hij zijn kansen verkeken. In het algemeen klassement komt hij uiteindelijk op een vijftiende plaats terecht. De sponsorperikelen doen zijn prestaties geen goed en versnellen het einde van zijn wielercarrière. In 1987 kiest hij voor een maatschappelijke carrière. Hij wordt dat jaar nog wel voor de vijfde keer clubkampioen van De Zwaluw. Ook in 1990 heeft Eric nog een amateurlicentie (nu bij w.v. Presto in Drunen), maar met zijn echt grote prestaties is het dan al lang gedaan.

Eric Knuvers (1966)

1989: Eric Knuvers als lid van het keurkorps van bondscoach Piet Kuijs. (Archief Eric Knuvers)

Nadat hij een paar jaar eerder (1986) al was overgestapt van wielclub Gerrit Schulte naar wielclub De Zwaluw, verhuisde Eric Knuvers in 1989 met zijn ouders van 's-Hertogenbosch naar Vlijmen. Bij de nieuwelingen was hij in 1983 een topper met zes overwinningen (Heeswijk, Papendrecht, Nuland, Sint Oedenrode, Culenborg en Waalwijk). In 1984 voegde hij daar nog winst in Maasdijk aan toe. Vanwege reglementswijzigingen bij de KNWU reed hij slechts één jaar als junior en won als zodanig in 1985 het puntenklassement in de Ster van Haspengouw. Als eerste jaars amateur won hij in 1985 bijna de klassieke Pijl van Achtmaal (tweede achter Niels Schrauwen) en ging vervolgens over naar w.c. De Zwaluw.

1989: Een klassieke zege in de Ronde van Drenthe. (part.coll.)

Gesponsord door Koga Miyata reed hij zich in 1987 naar overwinningen in Mondercange (Lux) en Remscheid (D), neemt hij deel aan Olympia's Tour door Nederland en werd hij in 1988 in Schijndel kampioen van Midden-Brabant door in de sprint Toine Bok en Raymond Thebes te

kloppen. Op het Nederlands Kampioenschap op de weg in Rheden mis hij nipt het podium en wordt hij vierde. In 1989 werd hij door plaatsgenoot en bondscoach bij de amateurs Piet Kuijs opgenomen in de nationale selectie en neemt hij zonder al te veel succes deel aan de Vredeskoers. Wel wordt door hem de Ronde van Drenthe en de proloog in de Hessen Rundfahrt gewonnen. In de driedaagse Omloop van de Mijnstreek wordt hij in het eindklassement tweede na Frank van Veenendaal, maar wint hij wel de blauwe trui van het bergklassement. Ook in de door Theo Akkermans gewonnen Omloop van Noord Limburg wordt Eric tweede. Aan het einde van het seizoen legt hij in Dronten met de tijdrifploeg van w.c. De Zwaluw nog beslag op de derde plaats in het Nederlands Club Kampioenschap. Ook in 1990 behoort hij tot de nationale selectie en opnieuw schrijft hij met de Ronde van Limburg en de Tour du Loire et Cher (waarin hij ook nog een etappe wint) een klassieker en een rittenkoers op zijn naam. Daarnaast boekt hij met het nationale team overwinningen in de ploegentijdritten van Kollum en Maren-Kessel, terwijl hij in Menaldum in het gezelschap van Pelle Kil een koppeltijdrif wint. Ondertussen heeft hij ook zowel in 1989 als in 1990 het clubkampioenschap van w.c. de Zwaluw

1990: Een tweede klassieke zege voor Eric Knuvers, die de Ronde van Limburg wint voor Menno Vink. (Archief Eric Knuvers)

1990, WK Utsonomiya (J), De nationale ploeg na een training. V.l.n.r. bondscoach Piet Kuijs, Patrick Eijck, Eric Knuvers, Wilco Zijderwijk, Richard Luppens en verzorger Gerard van de Ven. (Archief Eric Knuvers)

twee maal tweede in ritten in de Tour du Vaucluse en draagt daar ook nog een dag de groene trui van het puntenklassement en ook wordt hij nog derde in Berghem – wordt zijn contract in 1993 niet verlengd en zit zijn wielercarrière er op.

1992, Vaucluse, Eric voor het vertrek van een etappe. Verder zijn v.l.n.r. te herkennen zijn ploegmaten Eddy Bouwmans, Viatsjelav Ekimov en Dimitri Idanov. (Archief Eric Knuvers)

gewonnen. Ondanks een collectief falen van de nationale selectie op het Wereldkampioenschap in Utsonomiya (Japan), waar de Nederlanders zowel in de ploegentijdrif als in de individuele wegrif niet in het stuk voorkomen, krijgt Eric een aanbieding van Peter Post en wordt hij in 1991 beroepsrenner bij het befaamde team van Panasonic. Ondanks redelijke uitslagen - in 1991 behaalt hij vijfde plaatsen in de Liedekerke Pijl,

Ninove en Huppaye, in 1992 wordt hij

Maurits van Heijst (1969)

Apeldoorn 1989, Ronde van Gelderland: Maurits van Heist wint met zijn eerste wedstrijd meteen een klassieker! (Archief Maurits van Heist)

Net als plaatsgenoot Giel van der Sterren een decennium eerder, was de eerste overwinning van Maurits van Heijst meteen ook winst in een klassieker. In 1989 schreef deze zoon van de vroegere Haarsteegse schaatscrack Wim van Heijst de Ronde van Gelderland op zijn naam. Nadat de renners van w.c. De Zwaluw, met daarbij Hans

Rietveld in een hoofdrol, op vijftien kilometer van de aankomst in

Apeldoorn een vroege kopgroep van zeven renners geneutraliseerd hadden, ging Maurits van Heijst in het gezelschap van Martijn Vos en Eite Everts op avontuur uit. Het drietal nam snel een vijftiental seconden voorsprong en bouwde deze in de twee plaatselijke omlopen in Apeldoorn uit tot vijftig seconden. Na aanvallen van Vos en Evers gepareerd te hebben, won Maurits de eindsprint met duidelijk verschil. Een maand later pakte hij zijn tweede zege door de ronde van Nuland op zijn naam te schrijven. Hij sloot het seizoen af met een bronzen medaille op het Nederlands Club Kampioenschap in Dronten, samen met de andere Zwaluwen Erik Knuvers, Hans Rietveld, Hans Timmers, Raymond Thebes en Arno Ottevanger. In 1990 wint hij met marathonschaatser Arnold Stam in Wijk en Aalburg een koppelwedstrijd achter derny's. In hetzelfde jaar wordt hij nog tweede in Schijndel, derde in het open kampioenschap van Tilburg en in Sprang-Capelle. In het eigen Haarsteeg grijpt hij net naast het podium met het behalen van een vierde plaats. In 1992 wordt hij derde in Reek en is hij in de Ronde van Vlijmen nog een keer dicht bij een overwinning. Maar na een derde plaats in 1987 bij de junioren grijpt hij ook in 1992 in Vlijmen naast de zege. Het wordt ditmaal een tweede plaats.

1989: Maurits van Heist (part.coll.)

Dames

Na Corrie Oosterwaal duurde het lange tijd voor zich weer vrouwelijke wielrenners in Vlijmen aandienden. Met Lotte van Hoek en Linda van Rijen leek het Vlijmense vrouwenwielrennen weer in de lift te zitten, maar helaas was hun optreden van korte duur.

Natuurlijk is ook Marianne Vos nog altijd lid van Team Brabant 2000, maar omdat zij de Vlijmense clubkleuren al heel lang niet meer gedragen heeft en verruild heeft voor een sponsoroutfit kan 'Vosje' toch moeilijk als een echt Vlijmense renster gezien worden.

Lotte van Hoek (1991)

*Almelo 2003, Lotte van Hoek viert haar eerste Nederlandse titel.
(www.lottevanhoek.nl)*

Lotte startte veelbelovend in de jeugdcategorieën, maar ze brak - toen het er echt om ging - nooit door bij de vrouwen. In 2003 behaalt zij haar eerste aansprekende resultaat als zij bij de jeugd Nederlands Kampioen op de weg wordt. Bij de nieuwelingen-dames wordt ze in 2006 Kampioen van Zuid-Oost Nederland in het tijdrijden en derde op het Nederlands Kampioenschap op de weg. Een jaar later prolongeert zij haar Kampioenschap van Zuid-Oost Nederland in de tijdrit en wordt zij derde op hetzelfde onderdeel op het Nederlands kampioenschap. Als junior

wordt ze in 2008 eerste op het Nederlands kampioenschap tijdrit, en

voegt daar nog derde plaatsen aan toe op het NK achtervolging en scratch, en een zesde stek op het NK op de weg. In 2009, nog steeds rijdend bij de junioren, wordt ze opnieuw Nederlands Kampioen op de tijdrit. Met het team van RWC Ahoy' behaalt ze het Nederlands club kampioenschap, en ze wordt derde (met Winanda Spoor) op het NK koppelkoers. Op het Europees Kampioenschap behaalt ze een veertiende plaats op de tijdrit en op het Wereldkampioenschap tijdrijden wordt ze elfde.

Linda van Rijen (1988)

juniore tweede op het NK mountainbike. Haar eerste Nederlandse titel veroverde Linda in 2006 als ze als juniore het Nederlands kampioenschap veldrijden wint. Nog steeds in hetzelfde jaar en als juniore wordt ze tweede bij het NK tijdrijden,

Hoewel ze ook op de weg – zeker bij de junioren-dames – goed uit de weg kon, werd Linda enige tijd vooral aangemerkt als dé opvolgster van Daphny van de Brand in het veldrijden. Na een aantal jaren net tegen de top aangeschurkt te hebben hing zij abrupt de fiets aan de wilgen aan het einde van 2012.

In 2003 werd zij als nieuwelinge-dame tweede op het Kampioenschap van Zuid Nederland op de weg. Een jaar later werd zij als

Linda in actie als veldrijder.

en mist ze twee maal nipt het podium bij de Wereldkampioenschappen. Linda wordt zowel in de wegwedstrijd als in de tijdrit vierde. Op het Europees Kampioenschap tijdrijden eindigt ze als negende. Bij de Elite-dames wordt ze in 2007 Kampioen van Zuid Nederland in het veldrijden. In 2009 is er een elfde plaats in het EK veldrijden, in 2010 een vierde plaats bij het Nederlands Kampioenschap in het veld en een elfde stek op het Europees Kampioenschap veldrijden. In 2011 wordt Linda opnieuw vierde op het Nederlands Kampioenschap veldrijden en veertiende op het Wereldkampioenschap in dezelfde discipline. Na een aantal jaren net tegen de top aangeschurkt te hebben hing zij abrupt de fiets aan de wilgen aan het einde van 2012.

En op de weg, hier tijdens het NK tijdrijden 2012 in Emmen (foto Ad van Kessel)

Liefhebbers

In 1971 zagen twee nieuwe categorieën het levenslicht. Een beetje verwarrend werd het allemaal wel, want ze werden de Liefhebbers genoemd. Nu was er in België al een categorie die zo heette, maar die heette in Nederland dan weer de Amateurs. En het was nu net de bedoeling, dat renners die te weinig trainingsmogelijkheden hadden om bij de amateurs te rijden betere kansen te geven bij de liefhebbers. Twee Nederlandse categorieën liefhebbers dus, opgesplitst in boven de 35 jaar en onder de 35 jaar. Naast het arsenaal vedetten, dat bij de amateurs de scepter zwaaide kreeg wielclub De Zwaluw zo ook een flink aantal renners, die bij de liefhebbers jarenlang de lakens uitdeelden.

Cees van Helvoort (1949 – 2010)

1969, Rosmalen: In een lange sprint klopt Cees van Helvoort de torenhoge favoriet Cees van Bostelen (rechts) en Ben Libregts en wordt Brabants Kampioen (part.coll.)

1969, Rosmalen: Cees in de Brabantse Kampioenstrui. Links van hem Cees van Bostelen (2de), en rechts Ben Libregts (3de) (part.coll.)

Cees begon zijn wielercarrière in 1968 als nieuweling. Hij was gezegend met een scherpe eindsprint, en dit leverde hem in zijn eerste wielersjaar wel prijzen, maar nog geen eerste plaats op. Dat gebeurde wel een jaar later, toen hij in Rosmalen, nog altijd rijdend als nieuweling, kampioen van Brabant werd door in de eindsprint af te rekenen met een viertal medevluchters. Eerder in 1969 was hij al clubkampioen van wielclub De Zwaluw geworden. In 1970 werd Cees amateur en opgenomen in de sponsorploeg van De Koning uit Genderen. Omdat hij

Sjel Brok in actie (foto Ad van Kessel)

vanwege zijn werk maar beperkt kon trainen, kwam de nieuwe liefhebbers categorie voor Cees als geroepen. In deze categorie groeide Cees uit tot een echte vedette, die in zijn topjaren zo'n vijftien overwinningen per seizoen scoorde. In totaal kwam hij tot ongeveer honderd zeges.

Andere Vlijmense Liefhebbers die niet onvermeld mogen blijven waren Arie van Beek (won tweemaal, individueel in Kruisstraat en in een ploegentijdrit in Oosterwolde met Sjel Brok, Henk van Heijst en Rien van Doorn), Henk van Heist, Sjel Brok, die pas op latere leeftijd met wielrennen begon, Ad van Delft en Wim Schelle.

1980, Theo van Heeswijk en Wim Schelle als clubkampioenen van w.c. De Zwaluw (respectievelijk bij de veteranen en de liefhebbers) (foto Ad van Kessel)

In Vlijmense Dienst Huurlingen 3

Aangetrokken door de vele successen van de Vlijmense wielervereniging kwamen er naast de in Vlijmen residerende renners nog een groot aantal renners uit andere plaatsen voor de Vlijmense wielerverenigingen (achtereenvolgens De Zwaluw, de AntiLopen en team Brabant 2000) uit. Wij laten de voornaamste van deze renners de revue passeren.

Arno Ottevanger (1963)

Deze aartsrappe spurter begon zijn wielercarrière als training voor het schaatsen, waarin hij het meerdere malen tot Brabants kampioen bracht. In 1980 kwam hij na een conflict met de toenmalige clubsponsor van w.c. Gerrit Schulte over naar w.c. De Zwaluw. Als Zwaluw-lid won hij in 1987 een rit in

1986, Omloop van Heusden en Altena: In het shirt van De Zwaluw viert Arno Ottevanger in Wijk en Aalburg de overwinning

Olympia's Tour. Ook won hij in zijn Zwaluw-periode meerdere klassiekers: Ronde van Gelderland 1983, Ronde van Midden Zeeland 1984, Omloop van Heusden en Altena 1986, Ster van Brabant 1988, G.P. Schijndel 1988, Ronde van Zuid Holland 1989 en opnieuw de Ster van Brabant 1989. In 1988 werd hij derde op het Nederlands Kampioenschap op de weg en in 1989 met de tijdritploeg van w.c. De Zwaluw ook nog derde in het Nederlands Club Kampioenschap. In dat laatste jaar (1989) was hij gedurende enkele maanden beroepsrenner in het team van Panasonic onder leiding van Peter Post, en won hij twee koersen in de Verenigde Staten: een criterium in Whitefish Bay en de Manitowoc Bay Classic. Desondanks kreeg hij in 1990 geen

contractverlenging bij de beroepsrenners aangeboden. Arno werd opnieuw amateur, maar ditmaal als lid van wielervereniging Het Luchtschip uit Kerkdriel.

Raymond Thebes (1969)

Ook Raymond Thebes was kortstondig beroepsrenner. Zijn prestaties als amateur logen er dan ook niet om. Met de tijdritploeg van w.c. De Zwaluw was hij in 1989 al derde geworden in het Nederlands Club Kampioenschap. In 1992 won hij de Omloop van het Gelders Eiland en in 1993 was hij de sterkste in de vierde etappe van Olympia's Tour, welke vertrok in Schijndel en eindigde in Valkenburg met aankomst bovenop de Cauberg.

1994 werd zijn beste seizoen met zeges in opnieuw een rit in Olympia's Tour (Ridderkerk - Amsterdam), de Omloop van de Houtse Linies en last but not least de Ronde van Limburg.

Dit leverde hem in 1995 via een stageplaats bij Novemail-Histor een

contact op bij het team van TVM, waarvoor hij meteen in de Volta ao Portugal (68ste) en de Vuelta d'Espagna uitkwam (117de in de eindstand). Als beroepsrenner kon Raymond zijn prestatiecurve echter niet vasthouden en hij verdween al vlug in de anonimiteit.

1994: Raymond Thebes wint de Ronde van Limburg.
(foto Cor Vos)

Hans Timmers

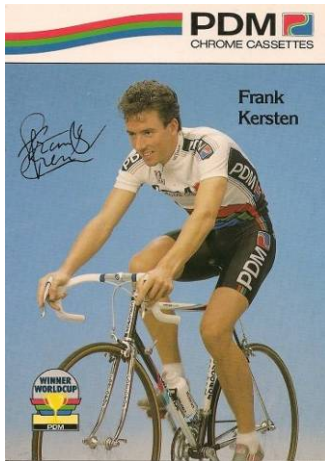
Ook Hans Timmers zorgde voor de nodige Zwaluw successen. En ook hij was lid van de tijdritploeg van w.c. De Zwaluw die in 1989 derde werd in het Nederlands Club Kampioenschap. Zijn voornaamste overwinning behaalde hij in 1991 door de Dorpenomloop van Limburg op zijn naam te schrijven.

1991 was sowieso zijn beste seizoen met ook nog ereplaatsen in de Omloop van de Grindmeren (tweede), Tiel – Tiel (tweede) en de Omloop van het Zuiden (vierde), waarin hij in 1992 ook nog vijfde werd.

Daarnaast boekte hij zeges in de criteriums van Berlicum (1990) en Almelo (1995)

1991, Siebengewald. Het erepodium van de uit vier ritten bestaande Tweedaagse van Noord Limburg met v.l.n.r. Eric Cent, Jean-Paul Luiken, Hans Timmers en David Veenendaal. Hans Timmers won het klassieke gedeelte van deze tweedaagse, de 156 km. lange Dorpenomloop van Limburg. (part.coll.)

Frank Kersten (1967)

Net zoals eerder zijn broer Leon heerste Frank Kersten in de jongerencategorieën (nieuwelingen en junioren). Waar zijn oudere broer als amateur nooit echt doorbrak, werd Frank ook bij de amateurs een topper.

In 1985 werd hij in een Zwaluw-shirt derde op het Nederlands Kampioenschap op de weg in Warns achter de latere wereldkampioen Raymond Meijs en Peter Steevenhagen. Als amateur won Frank als lid van het team van Van Aarle in 1986

meteen de Omloop van de Mijnstreek (eindklassement en tijdrif) en het Zeeuws-Vlaams Weekend (eindklassement en tijdrif). Op het Nederlands

kampioenschap in Geulle strandde hij achter Van Aarle-teamgenoot John Talen op de tweede plaats. Na in 1987 de Acht van Bladel en ritten te hebben gewonnen in Olympia's Tour en de Ronde van Normandie, wordt hij beroepsrenner bij PDM-Magnetics. Bij dit befaamde team wint hij in 1988 de proloog van de Ronde van Venezuela. Hij rijdt drie jaar als professional, maar mede door een mysterieuze virusinfectie zal het bij deze ene zege blijven.

1985, NK Warns, de eerste drie op het erepodium. V.l.n.r. Peter Steevenhagen (2de), Nederlands Kampioen Raymond Meijs en Frank Kersten (3de). (part.coll.)

Andere 'buitenlandse' winnaars in De Zwaluw kleuren, die niet onvermeld mogen blijven, waren Arnold van Hooft, Hans Rietveld, Gerrie Rutten, Addie de Hart en Wim Beckers. Zij behaalden menige overwinning, maar helaas nooit een klassieke zege.

1983, West-Berlijn. Na eerder al vijfde te zijn geworden in een internationale ploegentijdrif, behaalde dit viertal van w.c. De Zwaluw (in de nationale kleur) ook succes in een internationaal criterium in deze stad. V.l.n.r. poseren na de wedstrijd Wim Beckers (zesde), Arno Ottevanger (tweede), ploegleider Hennie Libregts, Eric Danse (zeventiende) en Gerrie Rutten (vijfde) (Archief Eric Danse)

Bronnen :

- Stadsarchief 's-Hertogenbosch, Brabants Dagblad.
- De Vlijmscherper.
- Wielersport.
- WIELERREVUE.
- Foto's Ad van Kessel.
- Foto's Cor Vos.
- Archief Jos van den Houdt.
- Archief Jan Klerx.
- Archief Walter Boom.
- Archief Eric Danse.
- Archief Eric Knuvers.
- Archief Maurits van Heist.
- Archief Frans Nederkoorn.
- www.lottevanhoek.nl
- www.dewielersite.net